

[Bollmann]

har vor politiske ordfører kommenteret tidligere, bl.a. ved fremsættelsen af finanslovsforslaget i august, så i dag skal jeg gøre nogle ganske få bemærkninger til dette emne.

Vi vil slet ikke afvise, at der på visse områder kan være fornuft og rimelighed i, at borgere betaler for en konkret serviceydelse, og som andre har været inde på i dag, finder det allerede sted i vidt omfang, så det er ikke noget nyt. Men der er områder, hvor vi er meget, meget skeptiske, og hvor vi nok må fraråde regeringen at gå alt for langt. Det kan gælde sundhedsområdet, herunder også medicinspørgsmålet, som andre har været inde på. Det kan gælde undervisningssektoren, hvor vi har meget svært ved at se, at gebyrer, eller hvad man nu vil kalde det, skal kunne forliges med den holdning, vi normalt har haft her i landet: at alle skal have en rimelig mulighed for uddannelse.

Men det gælder ikke mindst i forhold til erhvervslivet. Som jeg var inde på før, er det nødvendigt at fastholde og helst styrke erhvervslivets konkurrencesituation. Derfor synes vi, det er forkerte signaler at udsende til erhvervslivet, når man nu taler om nye arbejdsgiverafgifter i forbindelse med den første ledighedsdag. Jeg tror, alle er klar over, at det egentlig kun er godt trekvart år siden, at vi ændrede hele systemet med arbejdsgiverafgifter, og der var temmelig megen tumult i løbet af foråret om de problemer. Nu er det ved at falde til ro, men så kommer regeringen med et forslag om nye arbejdsgiverafgifter, og det er ikke noget, vi synes er særlig smart. Det er ikke elegant. Der kunne regeringen godt have tænkt sig lidt bedre om. Jeg tænker i øvrigt også på varselet om nye miljøafgifter og om nye brugeroverbetalinger hos DSB og P&T og på en lang række andre ting.

Jeg synes i det hele taget, det kunne være interessant at se, hvor meget finansloven egentlig er medvirkende til at øge erhvervslivets omkostninger. Når man øger dem, forringer man selvfølgelig konkurrenceevnen. Jeg ved ikke, om ministeren har foretaget nogle beregninger heraf, men ellers håber jeg da, at vi kan finde ud af det under behandlingen af finansloven i Finansudvalget. Sådan som jeg opfattede hr. Skrum-sager Skau og hans opbakning af erhvervslivets muligheder, er han næsten enig i de betragtninger, jeg er kommet med.

Jeg har her ridset nogle punkter op, hvor vi er skeptiske. De er ikke sat op i prioriteringsræk-

kefølge, og det er slet ikke udtryk for en udtømmende liste over de betæneligheder, vi måtte have.

Jeg har kun nævnt dem som eksempler her i dag. Det beder jeg ministeren om at notere sig.

Jeg vil også godt have nævnt bibliotekerne, hvor vi mener, at det nok vil opædes i administration, hvis man laver brugerbetaling i alt for vid udstrækning. Jeg mener også, at befolkningens adgang til gratis udlån er så vigtig, at det ikke er dér, man skal hente nogle penge.

Et helt andet spørgsmål er de offentligt ansatte. De har været meget i søgelyset både i den offentlige debat og også i debatten i dag. Her vil jeg gerne sige, at f.eks. besparelse på politiet ikke kan gennemføres med vore stemmer. Tværtimod mener jeg, der er behov for en styrkelse, hvis borgerne i samfundet skal føle sig trygge.

Jeg vil i øvrigt gerne understrege, at dette med generelle besparelser i den offentlige sektor vel egentlig ikke er særlig gennemtænkt, disse lineære besparelser på så og så mange procent. Det er meget, meget forskellige systemer, vi har med at gøre, og derfor er virkningerne også utrolig forskellige. Det er i hvert fald et område, vi undervejs vil følge meget nøje.

Fremskridtspartiet var selvfølgelig inde på besparelser på det offentlige område, men hr. Behnke sagde også noget om, at det, man foreslår i dag, er fuldstændig i overensstemmelse med det, man sagde i 1973. Jeg kan kun sige, at hvis de forslag, man kommer med i dag, er de samme som i 1973, behøver det ikke at betyde særlige tegn på dynamik i det parti.

Så vil jeg sige en lille smule om skatterne. Spørgsmålet om skatternes størrelse har også været temmelig meget berørt. Jeg vil gerne slå fast, at vi ikke kan se, at der foreløbig er mulighed for en generel nedsættelse af de personlige skatter. Derfor vil jeg også godt sige, at statsministerens udtalelser om skattelettelse i 1990 er en meget – hvis jeg skal sige det mildt – modig udtalelse. Det er klart, at alle gerne vil se skatteenedsættelser, men der skal altså være grundlag for dem. Derfor tror vi ikke så meget på de generelle nedsættelser.

Derimod kan vi være enige med regeringen om f.eks. en lempelse af formuebeskatningen. Vi kunne også forestille os lempelse af selskabsbeskatningen og – ikke at forglemme – ejendomsbeskatningen. Der er en lang række områder her, som egentlig ikke økonomisk og